

Sygn. akt **II K 593/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **7 października 2015 r.**

Sąd Rejonowy w Kępnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **Prezes SR Aleksander Dziwiński**

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Kuźnik

w obecności Prokuratora Aleksandry Zając -Hanulak

po rozpoznaniu dnia 06.05.2015 r., 08.06.2015 r., 24.09.2015 r.

sprawy **1. M. M. (1)**

urodzonego (...) **w L.**

syna **W. i S. z domu W.**

2. J. S. (1)

urodzonego (...) **w K.**

syna **S. i H. z domu A.**

3. A. S. (1) z domu W.

urodzonej (...) **w K.**

córki **W. i J. z domu Ł.**

oskarżonych o to, że :

I. w dniu 27 stycznia 2012 roku w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu doprowadzili (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 72.396,88 zł w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po podziale ról, w zamiarze zaciągnięcia pożyczki dla A. i J. S. (1), M. M. (1) przedłożył przy zawarciu umowy pożyczki poświadczający nieprawdę dokument, wystawiony przez A. i J. S. (1) w postaci zaświadczenia z dnia 27.01.2012 roku o zatrudnieniu i zarobkach M. M. (1) w firmie (...) w K. na stanowisku Kierownika produkcji z wynagrodzeniem miesięcznym 2.845,00 zł netto, podczas gdy w rzeczywistości M. M. (1) pracował we wspomnianej firmie na stanowisku szlifierza z wynagrodzeniem netto miesięcznie w kwocie 1.114,89 zł i tym samym nie posiadając realnych możliwości finansowych ani zarobkowych spłaty zaciągniętego zobowiązania uzyskali pożyczkę nr (...), której kwotę 40.000 zł M. M. (1) przekazał w całości w gotówce A. i J. mał. S., którzy zobowiązali się spłacić zadłużenie, jednak z powodu braku możliwości finansowych tego nie uczynili – **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

II. w dniu 8 marca 2012 roku w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu doprowadzili (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.710,00 zł w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po podziale ról, w zamiarze zaciągnięcia kredytu dla A. i J. S. (1), M. M. (1) przedłożył przy zawarciu umowy kredytu konsolidacyjnego na swoje dane osobowe, poświadczający nieprawdę dokument, wystawiony przez A. i J. S. (1) w postaci zaświadczenia z dnia 29.02.2012 roku o zatrudnieniu i zarobkach M. M. (1) w firmie (...) w K. na stanowisku

Kierownika produkcji z wynagrodzeniem miesięcznym 2.845,00 zł netto, podczas gdy w rzeczywistości M. M. (1) pracował we wspomnianej firmie na stanowisku szlifierza z wynagrodzeniem netto miesięcznie w kwocie 1.114,89 zł i tym samym nie posiadając realnych możliwości finansowych ani zarobkowych spłaty zaciągniętego zobowiązania uzyskali kredyt konsolidacyjny nr (...), którego kwotę 3600,00 zł M. M. (1) przekazał w całości w gotówce A. i J. mał. S., którzy zobowiązali się spłacić zadłużenie, jednak z powodu braku możliwości finansowych tego nie uczynili – **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

III. w dniu 13 czerwca 2012 roku w K. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu doprowadzili (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 23.187,20 zł w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po podziale ról, w zamiarze zaciągnięcia kredytu dla A. i J. S. (1), M. M. (1) przedłożył przy zawarciu umowy kredytu konsolidacyjnego na jego dane osobowe, poświadczający nieprawdę dokument, wystawiony przez A. i J. S. (1) w postaci zaświadczenia z dnia 30.05.2012 roku o zatrudnieniu i zarobkach M. M. (1) w firmie (...) w K. na stanowisku Kierownika produkcji z wynagrodzeniem miesięcznym 2.953,00 zł netto, podczas gdy w rzeczywistości M. M. (1) pracował we wspomnianej firmie na stanowisku szlifierza z wynagrodzeniem netto miesięcznie w kwocie 1.074,86 zł i tym samym nie posiadając możliwości finansowych ani zarobkowych spłaty zaciągniętego zobowiązania uzyskali kredyt konsolidacyjny nr (...), którego kwotę 9.000,00 zł M. M. (1) przekazał w gotówce w całości A. i J. mał. S., którzy zobowiązali się spłacić zadłużenie, jednak z powodu braku możliwości finansowych tego nie uczynili – **tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

1. Oskarżonych M. M. (1), J. S. (1) i A. S. (1) uznaje za winnych popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w punktach I, II i III, przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierza im kary:

a/ M. M. (1) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda

b/ J. S. (1) karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda

c/ A. S. (1) karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda

2. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zawiesza warunkowo każdemu z oskarżonych wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 3 (trzech)

3. Na podstawie art. 44 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez pozostawienie w aktach dowodów rzeczowych:

- zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach z dnia 30.05.2012 r. znajdujące się na karcie 142 akt

- zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach z dnia 29.02.2012 r. znajdujące się na karcie 143 akt

- zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach z dnia 27.01.2012 r. znajdujące się na karcie 144 akt

4. Zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. W. (3) kwotę 723,24 (siedemset dwadzieścia trzy 24/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu M. M. (1)

5. Zasadza od oskarżonych na rzecz skarbu Państwa koszty sądowe: od J. S. (1) i A. S. (1) wydatki w kwocie po 43,00 (czterdzieści trzy) złote oraz opłaty w kwocie po 380,00 (trzysta osiemdziesiąt) złotych, zwalnia oskarżonego M. M. (1) od ponoszenia kosztów sądowych

(...)

UZASADNIENIE

W 2012 roku oskarżony J. S. (1) prowadził zakład (...) razem z synem Ł. S.. Oskarżona A. pomagała mężowi w sprawach formalnych związanych z prowadzeniem firmy. W lipcu 2011 roku właściciele firmy (...) zawarli ze (...) umowę o kredyt obrotowy na kwotę 250.000 zł. W zawarciu kredytu pośredniczył M. B., który posiadał biuro pośrednictwa kredytowego w K. przy ul. (...). Sprawy formalne ze strony firmy (...) załatwiała A. S. (1).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonych J. S. (1) k 270-270v, 160-162, A. S. (1) k 270v-271, 167-168, zeznania M. B. k 289-289v, 89v-90,)

W styczniu 2012 roku A. S. (1) ponownie zwróciła się do M. B. o przygotowanie dla firmy (...) oferty zawarcia umowy o kredyt. Wówczas okazało się, że właściciele firmy (...) nie posiadają zdolności kredytowej. M. B. poinformował wówczas A. S. (1), iż kredyt może wziąć jedynie osoba, która pozytywnie przejdzie weryfikację banku w zakresie zdolności kredytowej i zasugerował wzięcie kredytu, pożyczki na inną osobę. A. S. (2) i J. S. (1) zwrócili się wówczas do oskarżonego M. M. (1), aby wziął dla nich kredyt na swoje nazwisko, który mieliby spłacać J. S. (2) i A. S. (1). M. M. (1) wyraził na to zgodę. A. S. (1) przyprowadziła do biura pośrednictwa kredytowego M. B. M. M. (1). M. B. przekazano kompletne dokumenty dotyczące zatrudnienia i wysokości zarobków M. M. (1) w firmie (...). Zaświadczenia to było wypisane przez A. S. (1), a podpisane przez J. S. (1) w imieniu firmy (...). Z zaświadczenia wystawionego w dniu 27.01.2012 wynikało, iż M. M. (1) był kierownikiem produkcji z wynagrodzeniem miesięcznym w styczniu i w lutym 2012 roku - 2.845,00 zł netto miesięcznie, podczas gdy w rzeczywistości pracował jako szlifierz z miesięcznym wynagrodzeniem 1.114,89 zł netto, D. zawyżonym zarobkom wskazanym w zaświadczeniach M. M. (1) uzyskał w dniu 27 stycznia 2012 roku w (...) Banku S.A. pożyczkę nr (...) w łącznej wysokości 72.396,88 zł, z czego na rachunek bankowy zostało mu przelane 40.000 zł, które przekazał A. i J. S. (1).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonych M. M. (1) k 269-270, 152-153, J. S. (1) k 270-270v, 160-162, A. S. (1) k 270v-271, 167-168, zeznania M. B. k 289-289v, 89v-90, kserokopia zaświadczenia o uzyskiwanych dochodach, wystawiona przez J. S. (1) w dniu 27.01.2012 roku na nazwisko M. M. (1) k17, kserokopia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, złożonego w dniu 08.07.2014 roku przez M. M. (1) k 2-11, teczka kredytowa k 144, kopia listy płac k 82, kserokopia dokumentacji związanej z udzieleniem pożyczki i dwóch kredytów konsolidacyjnych M. M. (1) przez (...) Bank SA k 98-139, informacja komornika k 171, 178-179, informacja naczelnika Urzędu Skarbowego w K. k 172-177)

W lutym 2012 r. oskarżeni A. S. (1) i J. S. (1) zaproponowali oskarżonemu M. M. (1), aby ponownie wziął kredyt dla J. S. (1) A. S. (1), którzy mieli spłacać kredyt. Kredyt ten miał być przeznaczony na spłatę poprzedniego kredytu zaciągniętego na nazwisko M. M. (1). Kredyt ten był zawierany za pośrednictwem biura pośrednictwa kredytowego M. B., a do podpisania umowy kredytowej doszło w biurze firmy (...). Przy zawieraniu umowy M. M. (1) przedłożył kompletne dokumenty dotyczące zatrudnienia i wysokości zarobków M. M. (1) w firmie (...). Zaświadczenia to było wypisane przez A. S. (1), a podpisane przez J. S. (1) w imieniu firmy (...). Z zaświadczenia wystawionego w dniu 29.02.2012 wynikało, iż M. M. (1) był kierownikiem produkcji z wynagrodzeniem miesięcznym w styczniu i w lutym 2012 roku - 2.845,00 zł netto miesięcznie, podczas gdy w rzeczywistości pracował jako szlifierz z miesięcznym wynagrodzeniem 1.114,89 zł netto, D. zawyżonym zarobkom wskazanym w zaświadczeniach M. M. (1) uzyskał w dniu 08 marca 2012 roku w (...) Banku S.A. kredyt konsolidacyjny nr (...) w wysokości 6710,00 złotych, którego kwotę 3600,00 zł M. M. (1) przekazał w całości w gotówce A. i J. S. (1).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonych M. M. (1) k 269-270, 152-153, J. S. (1) k 270-270v, 160-162, A. S. (1) k 270v-271, 167-168, zeznania M. B. k 289-289v, 89v-90, kserokopia zaświadczenia o uzyskiwanych dochodach, wystawiona przez J. S. (1) w dniu 29.02.2012 roku na nazwisko M. M. (1) k 18, kserokopia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, złożonego w dniu 08.07.2014 roku przez M. M. (1) k 2-11, teczka kredytowa k 143, kopia listy płac k 82, kserokopia dokumentacji związanej z udzieleniem pożyczki i dwóch kredytów konsolidacyjnych M. M. (1) przez (...) Bank SA k 98-139)

W maju 2012 r. oskarżeni A. S. (1) i J. S. (1) zaproponowali oskarżonemu M. M. (1), aby ponownie wziął kredyt dla J. S. (1) A. S. (1), którzy mieli spłacać kredyt. Kredyt ten miał być przeznaczony na spłatę poprzedniego kredytu zaciągniętego na nazwisko M. M. (1). Kredyt ten był zawierany za pośrednictwem biura pośrednictwa kredytowego M. B., a do podpisania umowy kredytowej doszło w biurze firmy (...). Przy zawieraniu umowy M. M. (1) przedłożył zaświadczenie dotyczące zatrudnienia i wysokości zarobków M. M. (1) w firmie (...). Zaświadczenia to było wypisane przez A. S. (1), a podpisane przez J. S. (1) w imieniu firmy (...). Z zaświadczenia wystawionego w dniu 30.05.2012 wynikało, iż M. M. (1) maju 2012 roku był kierownikiem produkcji z wynagrodzeniem miesięcznym - 2.953,00 zł netto miesięcznie, podczas gdy w rzeczywistości pracował jako szlifierz z miesięcznym wynagrodzeniem w maju 2012 roku - 1.074,86 zł netto miesięcznie. Dzięki zawyżonym zarobkom wskazanym w zaświadczeniach M. M. (1) uzyskał w dniu 13 czerwca 2012 roku w (...) Banku S.A. kredyt konsolidacyjny nr (...), którego kwotę 9.000,00 zł M. M. (1) przekazał w całości w gotówce A. i J. S. (1).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonych M. M. (1) k 269-270, 152-153, J. S. (1) k 270-270v, 160-162, A. S. (1) k 270v-271, 167-168, zeznania M. B. k 289-289v, 89v-90, kserokopia zaświadczenia o uzyskiwanych dochodach, wystawiona przez J. S. (1) w dniu 29.02.2012 roku na nazwisko M. M. (1) k 16, kserokopia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, złożonego w dniu 08.07.2014 roku przez M. M. (1) k 2-11, teczka kredytowa k 142, kopia listy płac k 83, kserokopia dokumentacji związanej z udzieleniem pożyczki i dwóch kredytów konsolidacyjnych M. M. (1) przez (...) Bank SA k 98-139)

Oskarżeni J. S. (1) i A. S. (1) początkowo spłacali raty kredytów zaciągniętych przez M. M. (1), a następnie zaprzestali spłacania tych rat z uwagi na swoją sytuację finansową. M. M. (1) przy swoich dochodach również nie był w stanie spłacać kredytów i bank ściga od niego należności w drodze egzekucji. Bank wysyłał do M. M. (1) pisma i sms-y wzywające do spłaty zaciągniętych kredytów i pożyczki, M. M. (1) przekazywał te pisma i sms-y oskarżonym J. S. (1) i A. S. (1). J. S. (1) i A. S. (1) nie reagowali na przekazywane M. M. (1) przez bank ponaglenie o spłatę rat kredytów i na żądania ze strony M. M. (1), aby zgodnie z umową spłacali kredyty,

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) k 269-270, 152-153.)

Oskarżony J. S. (1) ma 62 lata, jest żonaty posiada troje dorosłych dzieci. Oskarżony ma wykształcenie średnie, z zawodu jest mistrzem stolarskim, prowadzi firmę stolarską S. i uzyskuje dochody w wysokości około 4000,00 złotych miesięcznie. Nie był dotychczas karany.

(dowód: dane osobopoznawcze k 185, dane o karalności k 181, oświadczenie oskarżonego do protokołu rozprawy k 269)

Oskarżona A. S. (1) ma 58 lat, jest mężatka, posiada troje dorosłych dzieci. Oskarżona ma wykształcenie wyższe prawnicze, nigdzie nie pracuje i pozostaje na utrzymaniu męża. Nie była dotychczas karana.

(dowód: dane osobopoznawcze k 184, dane o karalności k 182, oświadczenie oskarżonej do protokołu rozprawy k 269)

Oskarżony M. M. (1) ma 64 lata, jest wdowcem, posiada troje dorosłych dzieci. Oskarżony ma wykształcenie wyższe, z zawodu jest inżynierem technologii żywności. Oskarżony obecnie nie pracuje i utrzymuje się z zasiłku przedemerytalnego w wysokości 820 złotych miesięcznie. Nie był dotychczas karany

(dowód: dane osobopoznawcze k 180, dane o karalności k 170, oświadczenie oskarżonego do protokołu rozprawy k 269)

Oskarżony M. M. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i na rozprawie odmówił składania wyjaśnień. Oskarżony podtrzymał swoje wyjaśnienia, które są w większości zgodne z wyżej ustalonym stanem faktycznym. Oskarżony wyjaśnił, że nie wiedział, iż oskarżeni J. S. (1) i A. S. (1) dołączyli do wniosków o kredyt nieprawdziwe dane odnośnie zatrudnienia oskarżonego i uzyskiwanych przez niego dochodach. Dopiero przy zawieraniu umowy kredytowej w czerwcu 2012 r. M. B. powiedział, że są zbyt niskie dochody na zaświadczeniu, aby bank przyznał kredyt.

Oskarżony J. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i na rozprawie odmówił składania wyjaśnień. Oskarżony podtrzymał swoje wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego, w których stwierdził, że M. M. (1), który pracował u niego w zakładzie i chciał wziąć kredyt na remont jednego ze swoich mieszkań. Ponieważ z uwagi na wysokość zarobków, M. M. (1) miał problemy z uzyskaniem kredytu, prosił, wręcz błagał oskarżonego o wystawienie mu zaświadczenia o zarobkach w wyższej wysokości niż rzeczywiście uzyskiwał. Oskarżony z litości wystawił mu takie zaświadczenie, za drugim i trzecim razem też wystawił mu z litości zaświadczenie, bo widział wręcz łzy w oczach M.. M. mówił oskarżonemu i jego żonie, że ma problemy ze spłatą kredytów, a raz nawet podrzucił oskarżonemu dokumenty z banku ponagające M. do spłaty kredytu. Oskarżony i Jego żona mówili M. , że przy jego zarobkach nie będzie wstanie spłacić kredytów. Nigdy nie dostali od M. żadnych pieniędzy z wziętych przez niego kredytów. Sytuacja finansowa firmy oskarżonego była dobra. Oskarżony w (...) wziął kredyt w kwocie 250000,00 złotych w (...) w C. , a w 2012 r. sprzedał za 350.000,00 złotych tartak. W 2012 r. jego firma miała niewielkie zadłużenie w Urzędzie Skarbowym i w ZUS-ie, ale były regularnie spłacane. Zaległości te wynikały przede wszystkim z nieterminowego płacenia przez klientów. W styczniu 2012 r. M. M. (1) wziął jeden dzień urlopu i spotkał wówczas w rynku A. S. (1). M. powiedział A. S. (1), że szuka pieniędzy na spłatę wcześniejszych zobowiązań i wówczas zaprowadził go ona do M. B..

Raz do zakładu oskarżonego przysłała nietrzeźwa konkubina oskarżonego i się awanturowała. Oskarżony wezwał wówczas policję. M. M. (1) był złym pracownikiem, niedyscyplinowanym, nadużywał alkoholu.

Na rozprawie, odpowiadając na pytania, oskarżony dodatkowo wyjaśnił, że w okresie, gdy oskarżony wystawił mu zaświadczenia Marian M. nie pił. Później się rozpił. Nie było czegoś takiego, aby oskarżony lub jego żona proponowali innym pracownikom wzięcie kredytu dla nich na swoje nazwisko. Zna treść zeznań M. B. i nie wie czemu B. łączy oskarżonego i jego żonę z kredytami wziętym przez M.. Ani oskarżony, ani jego żona nie byli obecni przy udzielaniu kredytu M.. Nic nie wie, aby M. nachodził ich w kwestii spłaty kredytów wziętych przez M.. M. przysyłał im SMS-y jakiego dostawał z banku. Za pierwszym razem oskarżony przeczytał wiadomość, a później kasował wiadomości bez czytania. M. pracował w firmie oskarżonego do 27.02.2014 r. Zwolnił się sam, mówił, że szuka lepiej płatnej pracy. Zaświadczenie o zarobkach dla M. wypisywał żona oskarżonego, a oskarżony je podpisywał. M. mówił, aby wpisać wyższą kwotę w zaświadczeniu, była to kwota obliczona przez bielańską, aby M. mógł wziąć kredyt w określonej wysokości. Tak był za każdym razem. Z żoną konsultowali się czy podpisać takie zaświadczenie, wiedzieli, że jest to karalne, ale M. powiedział, że jest to tylko do pokazania w banku, a później będzie zniszczone. Nie zwrócił oskarżonemu tych zaświadczeń. Oskarżony wystawił mu kolejne zaświadczenia, mimo, że poprzednie nie zostały zwrócone, bo ufał M.. Raz M. wrzucił do biura oskarżonego pisma z banku. Oskarżony zaniósł te pisma do szatni, zwrócił te pisma. Wg oskarżonego sms-ów z banku, które przesyłał im maziarski nie był dużo. W 2011 r. współpracowali z bankiem w C. , chcieli uzyskać linię kredytową w kwocie 250.000,00 złotych i uzyskali taką linię kredytową. Pani Kucharka nie pracowała w biurze, gdzie pracowała żona oskarżonego, tylko w drugim biurze, gdzie była wystawa drzwi.

Oskarżona A. S. (1) przyznała się do wypisania fałszywych zaświadczeń o zarobkach, w pozostałym zakresie nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i na rozprawie odmówiła składania wyjaśnień. Oskarżona podtrzymała swoje wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego, w których stwierdziła, że ona i mąż nie otrzymali od M. M. (1) żadnych pieniędzy. Poświadczali nieprawdę w zaświadczeniach o zarobkach, zdawali sobie sprawę, że jest to karalne, ale M. M. (1) prosił, wręcz błagał o to, mówiąc, że potrzebne mu są pieniądze. M. zapewniał jej męża, że będzie spłacał kredyt. Kiedyś spotkała M. w mieście koło banku. M. mówił, że chce wziąć kredyt. Oskarżona powiedziała mu, że wcześniej brała kredyt na 250.000,00 złotych w (...) -u za pośrednictwem M. B.. Zadzwoiła do B. i spytała, czy nie udzieliłby kredytu ich pracownikowi. Dalej już M. sam załatwiał kredyt z B.. Po jakimś czasie przyszedł M. z kartką od B., na której była wypisana kwota jaka powinien zarabiać, mówiąc, że aby uzyskać kredyt musi zarabiać co najmniej 2800,00 złotych i najlepiej jakby był kierownikiem produkcji. Zadzwoiła do B., aby się dowiedzieć o co chodzi. B. powiedział jej, że ma wypisać takie zaświadczenie. Zaświadczenie to nie miało być dołączone do akt bankowych, miało służyć tylko do oceny zdolności kredytowej. Nie wie dlaczego M. wskazuje, że pieniądze były dla oskarżonej i jej męża. Nie wie dlaczego M. mówi, że przekazał im pieniądze, jak mógł to zrobić bez pokwitowania. B. doskonale orientował się, ile zarabia M. i on też poświadczyl nieprawdę w dokumentach bankowych. W 2011 r. mieli linię kredytową w (...), mieli wszystko popłacone, w 2012 r. ich sytuacja finansowa też była bardzo dobra.

Na rozprawie oskarżona dodatkowo wyjaśniła, że wypisali M. kilka zaświadczeń, bo M. prosił o to ją i jej męża. Nigdy nie była przy podpisywaniu umowy przez M.. M. przysyłał jej sms-y z banku, były to wiadomości typu "proszę się skontaktować z bankiem". Gdy pytała M. po co jej to przysłała, to się śmiał. Raz był tak, że M. przyniósł do oskarżonej i jej męża pisma z banku adresowane do m.i oni oddali je mu. Dopiero pod koniec M. napisał do nich jedno lub dwa pisma, być może było to pod koniec 2013 r. Nie wie dlaczego M. wskazał ja i jej męża jako osoby, dla których wziął kredyt. Wie natomiast, że maziarz bardzo się bał swojej konkubiny i aby ja uspokoić wskazał oskarżona i jej męża. Za pośrednictwem B. nie uzyskali żadnego kredytu, on pomógł załatwić im linię kredytowa w C., ale bezpośrednio tę sprawę załatwiał pani o imieniu Ania. Oskarżona nie rozmawiała z B. o możliwości wzięcia kredytu na czyjeś nazwisko. Nie mieli z B. żadnego konfliktu. W 2011 r. ich sytuacja finansowa była dobra, nie mieli zaległości wobec ZUS i Urzędu Skarbowego. Oskarżona nie wpłacała żadnych rat za M., mogło się zdarzyć, że gdy szła do banku, to M. prosiła, aby wpłaciła za niego ratę i wtedy mogła to zrobić. Pani K. nigdy nie pracowała w głównym biurze firmy, tylko w biurze, gdzie był sklep.

B. zobowiązał się, że załatwi oskarżonej i jej mężowi kredyt na linię produkcyjną do produkcji okien. B. był zdziwiony gdy zrezygnowali z ubiegania się o kredyt na linii produkcyjną.

Ustalając stan faktyczny sąd oparł się głównie na wyjaśnieniach M. M. (1), a za niewiarygodne uznał wyjaśnienia J. S. (1) i A. S. (1). Wyjaśnienia oskarżonego M. M. (1) znajdują bowiem potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Sąd nie uznał za wiarygodne wyjaśnienia M. M. (1), że nie wiedział iż zaświadczenia o zarobkach które były podstawą udzielenia kredytów. M. M. (1) był bowiem obecny przy zawieraniu kredytów, miał wgląd do dokumentów i zdanie sądu nie jest możliwe, aby nie widział dokumentów stanowiących podstawę udzielenia kredytu. Należy zauważyć, że na zaświadczeniu z dnia 30.05.2012 r. M. M. (1) również się podpisał (k16)

Za wiarygodne należy uznać natomiast wyjaśnienia M. M. (1), że pożyczkę i kredyty brał dla J. S. (1) i A. S. (1), na ich prośbę i przekazał im uzyskane pieniądze. przede wszystkim wyjaśnienia M. M. (1) zostały w tym zakresie potwierdzone przez świadka M. B., który dokładnie opisał okoliczności podpisania przez niego wszystkich umów z M. M. (1). Z jego zeznań wynika jednoznacznie, że to A. S. (1) starała się najpierw o kredyt, a gdy po wprowadzeniu jej danych do systemu okazało się, że nie uzyska ona kredytu, to M. B. podpowiedział jej możliwość wzięcia kredytu na inną osobę. Świadek ten potwierdził również, że oskarżona była obecna zawsze przy podpisywaniu umów z M. M. (1), to jej wskazywał jakie dochody muszą widnieć na zaświadczeniu o zarobkach M. M. (1), aby mógł on uzyskać kredyt w określonej wysokości, potwierdził, że dwie umowy były podpisywane w siedzibie firmy (...). Świadek ten nie miał żadnego interesu, aby potwierdzić wersję podaną przez M. M. (1), zwłaszcza, że treść zeznań tego świadka, stawia samego świadka w bardzo niekorzystnym świetle i zdaniem sądu może stanowić nawet podstawę do pociągnięcia świadka do odpowiedzialności karnej w związku z podpisaniem umów z M. M. (1). Należy zauważyć, że M. B. nie miał żadnego konfliktu z J. S. (1) i A. S. (1), nie miał powodu ich obciążać- na pewno takim powodem nie mógłby być fakt, że M. B. miał pośredniczyć w uzyskaniu kredytu na linię produkcyjną, a oskarżeni zrezygnowali z ubiegania się o ten kredyt. Należy również zauważyć, że fakt, iż oskarżeni J. S. (1) i A. S. (1) w dniu 30.07.2012 sprzedali nieruchomość za kwotę 370.000,00 złotych (k 274-276), a J. S. (1) w dniu 26.07.2011 r. zawarł umowę linię pożyczkową do kwoty 258.000,00 złotych (k 277-278) nie podważa twierdzeń M. B., że oskarżeni mieli problem z uzyskaniem kredytu. Jak wynika z informacji komorników i Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. (k 171, 172-177, 178-179) już w okresie, gdy M. M. (1) brał kredyty na swoje nazwisko, toczyły się postępowania egzekucyjne przeciwko J. S. (1) i A. S. (1), co wskazuje, że mieli problemy z terminowym wywiązaniem się ze zobowiązań. Nawet jeśli w tamtym okresie większość należności, co do których była prowadzona egzekucja, została zapłacona, to samo dopuszczenie do postępowań egzekucyjnych świadczyło, że oskarżeni mają problemy finansowe i mogło to stanowić dla banków podstawę do odmowy przyznania kredytów. Dokumenty te wskazują także, że sytuacja finansowa oskarżonych w późniejszym okresie uległa dalszemu pogorszeniu

Wersja przedstawiona przez oskarżonego M. M. (1) znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka A. K., która potwierdził, że M. M. (1) przychodził do J. S. (1) i A. S. (1), domagając się zwrotu pieniędzy oraz, że na terenie zakładu pracownicy wiedzieli o zaciągnięciu kredytu przez M. dla S.- pracownicy rozmawiali o tym między sobą. Z zeznań A. K.

wynika także, że J. S. (1) i A. S. (1) mieli problem z uzyskaniem kredytu i również ją prosili o wzięcie kredytu dla nich. Brak jest jakichkolwiek przesłanek wskazujących, że A. K. miała interes aby zeznawać na niekorzyść J. S. (1) i A. S. (1).

Wersje przedstawioną przez M. M. (1) potwierdzają pośrednio i inni świadkowie. Świadkowie J. W. , J. N. potwierdzają , że również do nich oskarżeni J. S. (1) i A. S. (1) zwracali się o wzięcie dla nich kredytu, a J. W. stwierdził, że taki kredyt wziął, lecz został on splecony przez oskarżonych. J. W. , S. M. i J. N. potwierdzają, że M. M. (1) opowiadał im, że wziął kredyt dla S. i ma z tego powodu kłopoty.

Z zeznań E. S. (1), która jest konkubina oskarżonego M. wynika natomiast, że M. M. (1) powiedział jej , że wziął kredyt dla S.. Gdy były kłopoty ze spłatą kredytów to poszła do S. i domagała się zwrotu pieniędzy, a J. S. (1) wezwał wówczas policję. W świetle tych zeznań oraz wyjaśnień J. S. (1), który opisał, że E. S. (1) zrobiła mu awanturę, nie budzi wątpliwości, że E. S. (1) przyszła domagać się zwrotu pieniędzy i była szczerze przekonana, że M. M. (1) wziął kredyt dla J. S. (1) i A. S. (1). Należy zauważyć, że zdarzenie to miało mieć miejsce jeszcze przed wniesieniem pozwu cywilnego przez M. M. (1) i w tej sytuacji nieprawdopodobne jest, aby M. M. (1) wprowadził w błąd E. S. (2), albo , aby działał z nią w zмовie, a wizyta E. S. (3) w zakładzie u J. S. (1) miała charakter swoistego przedstawienia, które było odegrane w celu późniejszego wykorzystania w sprawie cywilnej i karnej.

Za wiarygodnością wersji przedstawionej przez M. M. (1) i brakiem wiarygodności wersji przedstawionej przez oskarżonych J. S. (1) i A. S. (1), przemawia również fakt, że J. S. (1) i A. S. (1) wystawili M. M. (1) aż trzy nieprawdziwe zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach. J. S. (1) i A. S. (1) jednoznacznie stwierdzili, że zdawali sobie sprawę, że zaświadczenie te mają być przedłożone w banku celem udzielenia kredytu oraz wiedzieli, że działanie takie jest przestępstwem. J. S. (1) wyjaśnił, że ostrzegali M. M. (1) , że nie będzie w stanie spłacić kredytów, a jednocześnie stwierdził, że M. M. (1) był pracownikiem niesolidnym , który miał kłopoty z alkoholem. Z wyjaśnień J. S. (1) i A. S. (1) wynika, że z M. M. (1) nie łączyły ich jakieś szczególne związki i dlatego całkowicie niezrozumiałym i nielogicznym jest, aby zdając sobie sprawę z konsekwencji, aż trzykrotnie wydawali, zaświadczenia tak niewiarygodnej osobie jak M. M. (1). Należy zauważyć, że J. S. (1) stwierdził, że dyskutowali z żoną czy wydać M. zaświadczenia. Niewiarygodne jest, aby oskarżeni ci nie zdawali sobie sprawy , że wystawione zaświadczenia zostaną włączone do dokumentacji bankowej, albowiem oskarżeni wcześniej korzystali kredytów bankowych i dla każdego przeciętnego klienta banku , jest rzeczą oczywistą, że udzielenie kredytu uzależnione jest od wysokości uzyskiwanych dochodów, a podstawowym dokumentem przy udzieleniu kredytu jest zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach. Ponadto A. S. (1) jest z wykształcenia prawnikiem , zajmowała się w firmie sprawami związanymi z obrotem dokumentami i musiała mieć świadomość, że decyzja banku o udzieleniu kredytu zawsze poprzedzana jest analizą dokumentów, które wskazują, czy klient będzie w stanie spłacić kredyt.

Nie budzi również wątpliwości, że M. M. (1), na długo przed wystąpieniem z powództwem cywilnym , przekazywał J. S. (1) i A. S. (1) sms-y z banku dotyczące spłaty kredytów, a także pisma z banku w tej sprawie.. Brak jest przesłanek do stwierdzenia, że to działanie M. M. (1) było realizacją wyrafinowanego planu M. M. (1), aby w ten sposób uwiarygodnić jego roszczenia. a tak należałoby traktować działania oskarżonego , przyjmując za wiarygodną wersje przedstawioną przez J. S. (1) i A. S. (1).

Ustalając stan faktyczny sąd nie opierał się na zeznaniach świadków Ł. R. i A. M., których zachowanie na rozprawie wskazuje, że nie chcieli oni występować w charakterze świadków na rozprawie i angażować się w konflikt występujący pomiędzy oskarżonymi, zeznania tych świadków są niekonsekwentne i nie dotyczą najistotniejszych okoliczności sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Oskarżeni J. S. (1). A. S. (1) i M. M. (1) swoim zachowaniem dopuścili się trzech przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Oskarżeni działając wspólnie iw porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzili (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez udzielenie M. M. (1) pożyczki i dwóch kredytów.

Oskarżeni wprowadzili w błąd pracowników banku poprzez przedłożenie nie prawdziwych zaświadczeń dotyczących zatrudnienia na określonym stanowisku M. M. (1) i zarobków jakie miał uzyskiwać M. M. (1), pisemnego nierzetelnego oświadczenia mającego istotne znaczenie dla udzielenia kredytu a także co do osoby, dla której faktycznie miały być pożyczka i kredyty. Oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu według ustalonego podziału ról, a każdy z oskarżonych swoim zamiarem obejmował całość znamion przestępstwa.

Oskarżeni doprowadzili swoim zachowaniem bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem- bank nie udzieliłby pożyczki i kredytów M. M. (1), gdyby pracownicy banku wiedzieli, że kredyt przeznaczony jest dla osób, które nie mogły uzyskać pożyczki i kredytu i wzięty jest na osobę trzecią, należy przy tym zauważyć, że samo powstanie szkody ni jest warunkiem koniecznym do uznania, że doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (Por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30.08.2000 r. w sprawie V KKN 267/00, OSNKW 200/9-10/85, z dnia 05.01.2006 r. w sprawie III KK 198/05, OSNKW 2006/4/40)

Ponieważ te trzy przestępstwa zostały popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek z nich i wszystkie należy zakwalifikować z tych samych przepisów, czyny te potraktowano jako ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

Ponieważ w chwili orzekania obowiązuje inna treść przepisów Kodeksu karnego niż w chwili popełnienia czynów, przy czym w chwili popełnienia czynów przepisy te były względniejsze dla sprawców, sąd zgodnie z art. 4 § 1 k.k. zastosował przepisy jakie obowiązywały w chwili popełnienia czynu. tj. przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu sprzed 1.07. (...).

Czynów powyższych oskarżeni dopuścili się umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Kierując się dyrektywami z art. 53 k.k. na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzono oskarżonym kary:

- J. S. (1) i A. S. (1) kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny wysokości po 100 stawek dziennych po 10 złotych każda

- M. M. (1) kare 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych po 10 złotych każda

Jako okoliczność obciążająca potraktowano dużą wartość szkody wyrządzonej przestępstwami, działanie wspólnie i w porozumieniu.

Jako okoliczność łagodzącą potraktowano dotychczasową niekaralność oskarżonych, a wobec M. M. (1) także szczere przyznanie się do winy i opisanie okoliczności popełnienia przestępstw.

Różnicując kary wobec oskarżonych sąd wziął także pod uwagę korzyść jaka osiągnęli poszczególni oskarżeni z popełnienia przestępstw.

Biorąc pod uwagę właściwości warunki osobiste oskarżonych, w szczególności ich dotychczasową niekaralność, na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. zawieszono warunkowo oskarżonym wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności na okres próby lat 3.

Na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzeczono przepadek dowodów rzeczowych w postaci nierzetelnych zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach.

Wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu zasądzone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz.1348 ze zmianami).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust.1pkt 3 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zmianami).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. z uwagi na trudną sytuację finansową, zwolniono M.m. od ponoszenia kosztów sądowych